

Den tanken på Amerika

Den tan - ken på A - me - ri - ka, den bör - ja i mig gro. Det
var ut - i ok - to - ber på å - ret nit - ti - o. När
som jag gick och plöj - de i den - na svenska jord. då
rann det mig i hå - gen att re - sa i - från nord.

Jag frågte min' föräldrar hur jag mig ställa skall.
De mig beskedligt svarade: "Du är en ensam man."
Men jag fundera på hur detta skall tillgå
att resa ifrån hemorten och flickorna de små.

Men snart var tiden kommen och hösten stod för dörrn
och jag och mina partner vi bad en liten bön.
Jag kallte på min far: "Kom ta vi oss en klar,
kanske det är den sista som vi i sorgen tar."

Den femtonde november vår resa började
vi fingo avsked taga av alla vännerna.
Vi fick då lämna hemmet, hur svårt det vara må,
om resan gick åt väster, det kan ni väl förstå.

Vi reste ifrån hemmet, det var en vacker dag,
då släktingar och vänner ett vänligt avsked tar.
Vi följde med till stranden men vände om igen,
men vi gick på det tåget som gick till Borlänge.

Till Göteborg vi komma och till agenten gick,
vi viste våra papper och det gick allt med skick.
Han såg på dem en stund och sade de var god,
sen gingo vi på båten, som hette Romeo.

När vi till båten kommo, vi mycket skåda fick,
av många bleka kinder som sågo ut som lik.
Men jag för egen del ej kände minsta fel,
ty jag och mina partner vi höllo allt för spel.

Men resan över Nordsjön den gick ju ganska bra.
Vi voro alla glada att i hamnen kommit ha,
där våra reseffekter de genomsågos väl.
Vi gingo till hotellet och spisade vår kväll.

Sen sadlades den hästen som nu oss skulle dra
igenom vackra England till Liverpooles stad.
Men denna starka hästen, den må ni tro var kvick,
han sprang igenom England på några ögonblick.

Men resan över havet den var allt ganska svår,
och mer än en ibland oss han fällde mången tår.
Hur havets vågor välvde det kan ni aldrig tro,
vi tänkte havets botten det skulle bli vårt bo.

När som vi länge seglat vi sikte fick på land,
och inom kort vi voro i New Yorks vackra hamn.
Där möter oss agenten kring mössan med röd rand,
han ropte: "Vita stjärnlinjsemigranter, kom i land!"

Så blevo vi inhysta på ett emigranthotell,
Vi gingo ut och vandrade, till det var sena kväll.
Där brunno många lampor och även många ljus,
och människor där funnos som överfylldes hus.

Men andra dan därefter vi till Centralen far.
Ett tåg av emigranter emot Chicago drar.
Där blevo vi kringspidda som säden när man sår,
det mästa av vårt sällskap vi aldrig skåda får.